I. 140330.

R Â N D U I A L A

B.A.R
I
140330
F.S.

2

D. C. AMZĂR

NAȚIONALISMUL TINERETULUI

R
F.S.

BIBLIOTECA ACADEMIEI ROMÂNE

1 9 3 6
B U C U R E Ș T I

L. 2316/1937

I. 140330

R Â N D U I A L A

ARHIVA DE GÂND ŞI FAPTĂ ROMÂNEASCĂ

Redacţia şi Administraţia:

— Bucureşti II — Strada Francmazonă Nr. 7 —

Au apărut:

4 caete alcătuind 1 volum (Anul I) de 490 pagini, format mare.

Sub tipar:

Caetele 1—2 din volumul II.

Abonamentul pentru 4 caete (1 volum) Lei 200

Din vol. 1 se mai găsesc la Administraţie caetele 3 şi 4.

RÂNDUIALA

2

D. C. AMZĂR

NAȚIONALISMUL TINERETULUI

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

1936
BUCUREȘTI

Tipografia «Bucovina», I. E. Torouțiu, București III.

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

NAŢIONALISMUL TINERETULUI

Nu e articol, comentar de fapte politice sau simplu reportaj din presa pentru Români a unor anumiţi străini, în care să nu se strecoare, cu cea mai perfidă tactică, o calomnie, o jignire la adresa mişcării noastre naţionale. Nu e zi în care gazetele partidelor democratice şi comunizante să nu scrie pe toate tonurile împotriva noului tineret al Ţării. Unii îi deplâng „rătăcirea", alţii îi veştejesc energic „înstrăinarea".

Şi, în bunăvoinţa lor neţărmurită şi'n înţelegerea lor părintească, găsesc şi explicaţia: Nu e vinovat tineretul — el e doar în „vârsta entuziasmului" — ci toată răspunderea o poartă acei ce-l îndrumează „greşit", câţiva „ambiţioşi" şi „interesaţi", agenţi ai hitlerismului şi fascismului, care lucrează „nestânjeniţi" de nimeni... Şi vinovat este mai ales guvernul, care, în loc să ia măsuri energice spre a stârpi odată pentru totdeauna, acest mare „pericol" pentru „liniştea" Ţării, tolerează, ba mai mult: spri-

jină chiar, „violențele", „acțiunile teroriste și criminale" ale unui tineret, a cărui misiune este cartea și studiul, iar nu să introducă și la „noi", metode politice străine de firea poporului „nostru"...

Naționalism huligan, naționalism extremist, naționalism la modă, naționalism de import — sunt sentințe menite să condamne definitiv mișcarea de gând și faptă românească a tineretului legionar, care pentru prima oară în istoria noastră, face din toate straturile acestui popor un singur mănunchi, din toate colțurile o singură Țară, din toate părerile un singur gând, din toate inimile un singur cuget.

Și cine sunt marii „apărători" ai neamului românesc, cine vorbește de „jertfele" și „morții noștri" din războiul de întregire națională, cine acuză de înstrăinare pe cel mai românesc tineret pe care l-a dat vreodată acest popor?

Tocmai străinii și înstrăinații. Cei cari n'au cunoscut jertfele războiului, cari l-au trădat chiar, și cei cari, dintre ai noștri, le-au uitat prea repede, la adăpostul bunului trai, unde nici frigul nu pătrunde, unde nici foamea nu bântue. Cei cari prin conrupție, exploatează, și în paza legilor, stăpânesc și conduc. Cei cari, lăsându-se conrupți, asupresc și profită în complicitatea conrupătorilor. Cotropitorii și trădătorii. Neamul rătăcitor al Jidovilor și neamul de lăcuste al politicianilor.

Printre ei, câțiva oameni de bună credință dar rău informați, le servesc cu prestigiul lor, fără

să-şi dea seama desigur, drept garanție morală, asigurând astfel desăvârşita înşelare a mulțimii prea lesne crezătoare.

Metodele lor? Tăcerea organizată, insinuarea nesimțită, minciuna şi calomnia, uneltirea în umbră.

Dar opinia publică se trezeşte pe zi ce trece şi vede că nu legionarii, ci „apărătorii" libertăților încurajează lupta dintre clasele sociale *românești* (țărănimea şi „ciocoimea"!), spre a le putea ei stăpâni şi exploata mai bine; opinia publică îşi dă seama că nu legionarii ci comuniştii şi sprijinitorii lor, fățişi sau ascunşi, pregătesc războiul între popoare, spre a întrona ei internaționala comunistă sub domnia definitivă a lui Israel. Opinia publică începe să priceapă metoda perfidă a neamului rătăcitor, care, sub masca înşelătoare a „ştiinței" şi „progresului", urmăreşte întotdeauna să distrugă instituția familiei, credința religioasă, ideia de patrie şi neam, cu un cuvânt: întregul patrimoniu moral al poporului în mijlocul căruia se găseşte această plagă a neamurilor.

Văzând cum se întorc lucrurile, calomniatorii trec la arma mai distrugătoare a discreditării şi compromiterii. Tactica noului procedeu cere să înfățişeze, mai întâi, pe Căpitan ca un simplu imitator, al lui Mussolini la început, al lui Hitler, după aceea, tăgăduindu-i astfel orice valoare proprie. Apoi, sensibili deobicei numai la greutatea arginților, ei devin dintr'odată... cugetători politici şi în-

cep a explica opiniei publice, cu cele mai „ştiinţifice" argumente, că încercările „câtorva rătăciţi" n'au absolut nicio valoare, întrucât nu sunt nici sincere nici serioase, şi nu prezintă absolut niciun pericol, întrucât sunt lipsite de orice răsunet...

Apoi, însuşindu-şi pur şi simplu unul din argumentele mişcărilor de regenerare naţională, nu uită să precizeze că, dealtfel, ideile şi formele politice nu se pot împrumuta, ele ţin de „firea poporului" care le-a dat naştere şi că fiecare popor îşi are, răsărite din necesităţile organice ale istoriei, formele de conducere care-i trebuesc.

E, în adevăr, interesant, Duşmanii unei rânduieli româneşti în Ţara Românilor, găsesc adversarului tocmai cusururile de care suferă ei înşişi şi numai ei. Căci, în numele căror doctrine vorbesc?

In numele doctrinelor cari au fost importate la noi şi pretutindeni, dela democraţia liberală sau socialistă, cu derivaţia ei ţărănistă, până la comunism. Tocmai în numele doctrinelor de import. Urmărind, ca ultimă ţintă, înscăunarea unei internaţionale fără naţiuni, doctrinele acestea pot fi în adevăr împrumutate de la un popor la altul, întocmai ca banii — singurul element activ care le stă la bază.

Pentru ei însă, nici „democraţia" liberală, nici demagogia ţărănistă nu sunt doctrine „de import". In schimb, tineretul legionar, care nu face decât să continue şi să desăvârşiască naţionalismul şi anti-

semitismul lui Eminescu, Vasile Conta, Haşdeu, Nicolae Iorga cel dinnaintea războiului, A. C. Cuza — tineretul acesta a importat ideile pentru care luptă, dela Hitler, al cărui antisemitism se iveşte după război; dela poporul german, care la 1879 ne cerea schimbarea articolului 7 din Constituţie, impunându-ne acordarea de drepturi politice şi cetăţeneşti minorităţii judaice...

De import — lupta tânărului Corneliu Codreanu dela 1919, împotriva comunismului care câştiga tot mai mult teren în rândurile muncitorilor şi ale studenţilor ?

De import — mişcarea spontană a studenţimii dela 1922 ?

De import — cea mai autentică şi mai proprie sforţare pe care o face neamul românesc, prin cel mai bun tineret al lui, de a se scăpa de sub jugul spiritual, moral şi material al străinătăţii în genere şi de cel mai primejdios decât toate : jugul iudaic ?

Iată ce sunt în stare să susţină, cu preţul ridicolului, paraziţii popoarelor şi tovarăşii lor, politicianii orbiţi de bani şi putere !

OPERA DOCTRINELOR DE IMPORT.

Noi am trăit sub regimul doctrinelor de import. Le cunoaştem foloasele, dar nu mai puţin ponoasele. Civilizaţia şi cultura română modernă, Statul de azi cu independenţa dar şi cu administraţia lui, societatea „românească", cu toată armătura ei juridică şi politică, cu structura socială şi economică pe care o ştim, şcoala şi biserica, armata — totul, ce e bun şi ce e rău, este produsul doctrinelor importate în veacul trecut şi aplicate societăţii româneşti în condiţiile în care se găsea şi de către oamenii pe care i-a putut avea atunci la îndemână, cu priceperea şi cu patriotismul lor.

Preţuim recunoscători, munca uriaşă săvârşită de ei, mai mult chiar: le înţelegem greşelile, dar să nu ni se ceară să le proslăvim ca pildă de urmat dezertările şi trădările. Şi, mai ales, să nu ne impună nouă, astăzi, pentru alte vremuri decât ale lor, tiparele lor de viaţă şi de gândire. Suntem şi noi în stare să judecăm; avem şi noi putinţa să în-

ţelegem şi să deslegăm problemele pe care ni le pune viaţa economică şi socială, politica, Ţara, Neamul, Statul, lumea.

Căci dacă în trecut doctrinele de import — liberale şi democrate — ne-au folosit, câştigând, *în numele lor,* independenţa naţională şi desrobirea socială a celei mai numeroase pături a poporului nostru [1]), — astăzi şi de azi înainte, până în clipa în care neamul românesc va deveni stânca de neclintiţ în toate domeniile, aceleaşi doctrine internaţionaliste ca tendinţe ne vor răpi din nou tocmai ceeace ne ajutaseră să cucerim aducându-ne în schimb robia economică — de data aceasta însă nu faţă de o clasă românească — ceeace n'ar constitui desigur nicio mângâere — ci faţă de o minoritate naţională, reprezentantă în Ţara noastră, a unui neam de oameni răspândit pe toată faţa pământului şi mai cu seamă în locurile şi printre popoarele la care sunt mai numeroase căile de îmbogăţire printr'o „muncă" constând întotdeauna în greaua „trudă" cerută de exploatarea populaţiei băştinaşe.

La ce ne poate folosi libertatea socială şi politică, dacă ne lipseşte cea economică ? Robia materială cu urmările ei firesti : degenerarea fizică şi morală a rasei, — care înaintează nestânjenită de democra-

---

1) Pe-atunci şi francmasoneria putea fi de folos naţionalismului românesc, cum observa Eminescu. (Op. complete ed. Cuza, p. 357 a)

ţia noastră atât de atentă cu ţăranii, în preajma alegerilor — ne va întoarce din nou, în plină libertate *legală*, într'o groasnică robie *de fapt*, — în măsura în care n'am atins încă, în această direcţie, limita dezastrului total şi iremediabil.

Robia economică, culturală şi socială înlăuntru, iar înafară pierderea independenţii naţionale, desfiinţarea Statului român, dispariţia naţiunii române, pentru totdeauna, de pe harta Europei — iată perspectivele inevitabile pe care ni le oferă de aici înainte politica adevăratelor doctrine de import.

Şi astfel, căzând pradă curentelor duşmane ideii naţionale răspândite, în haina înşelătoare a unor pretinse idei „ştiinţifice", de „progres" şi „civilizaţie", tocmai de neamul lipsit de ţară, care nu-şi poate întemeia civilizaţia decât pe ruina celorlalte neamuri care şi-au putut păstra un pământ *al lor*, —partidele politice ultrademocrate săvârşesc crima de a deveni coade de topor împotriva poporului pe care pretind a-l sluji. Ele uită că astăzi şi încă pentru multă vreme, până când naţiunea română îşi va putea câştiga înadevăr, prin proprie sforţare, un prestigiu, o forţă şi o sănătate de neclintit, primatul politic revine ideii naţionale, iar nu celei sociale.

Reforme sociale, oricât de democrate, se pot face destule şi mai degrabă, într'un regim naţionalist. Prestigiu românesc şi ridicarea elementului naţional într'un regim socialist, fie democrat, fie deadreptul comunist, stăpânit de tendinţele internaţionalei co-

muniste şi ale mesianismului judaic, sunt lucruri pe cât de absurde în teorie pe atât de imposibile în practică. Nimic nu ne poate opri — ci totul ne ne obligă — ca *înlăuntrul naţiei noastre*, să ridicăm clasa ţărănească la cea mai deplină vigoare economică şi culturală. Dar sub regimul ideii sociale, cu neglijarea celei naţionale, cu combaterea ei făţişă, dacă nu cu înăbuşirea totală a oricărei conştiinţe naţionale, cum năzuesc partidele comunizante şi comuniste, — regim care implică libertatea deplină a străinilor înstăriţi şi bine organizaţi înlăuntrul şi înafara Ţării, va fi cu neputinţă nu numai ridicarea clasei ţărăneşti, ci însăşi menţinerea pură şi simplă a elementului naţional în genere.

Şi iată cum, cei cari cred într'o biruinţă a elementului românesc, aşa nepregătit cum este, în lupta liberă şi „loială" cu elementul străin, îndeosebi cel jidovesc, superior nouă în tot ce-i poate asigura, pe orice cale, victoria, dau dovadă sau de o ticăloşie care egalează trădarea sau de naivitate soră cu cea mai reuşită prostie.

TINERETUL ŞI RIDICAREA SATELOR

Una din învinuirile cele mai curente aduse tineretului legionar este aceea să „şi-a trădat misiunea". Alcătuit în cea mai mare parte din fii de ţărani, noul tineret a abdicat dela datoria elementară pe care o avea de a-şi „ajuta" părinţii să poată duce un trai mai bun, mai avut şi mai sănătos, de a-i învăţa să muncească pământul mai bine, de a le fi, însfârşit, un „sprijin" şi o „mângăere" la bătrâneţe. Cea mai nimerită politică în acest scop, dacă era vorba să aleagă o asemenea cale, nu putea fi alta decât tocmai politica de ridicare a clasei ţărăneşti, politica închinată celei mai numeroase pături sociale din Ţară: *politica ţărănistă*. Ţărănismul — iată naţionalismul pe care trebue să-l facă tineretul care vrea să-şi slujească cu adevărat neamul.

In locul lui, în locul unei politici întemeiate pe „realităţile noastre" — şi ştiut este că singura şi adevărata noastră realitate socială este satul, cum

spun unii sociologi ai partidului — tinerii ieşiţi din mijlocul lui fac o politică „de import", inspirată din Ţările în care cumințenia „încercată" a oamenilor politici a făcut loc „aventurii". In locul unei politici „constructive" de „armonie socială", tineretul nostru se complace în acţiuni de învrăjbire a cetăţenilor Ţării...

Aşa dar: datoria cărturarilor plecaţi de la sate faţă de mediul din care s'au ridicat. Ideia este, precum se ştie, de origine rusă-narodnică şi prin poporanismul lui Stere a trecut în ideologia partidului naţional-ţărănesc, ca şi în spiritul altor iniţiative de „ridicare culturală" a satelor. Ea este însă pe cât de nerodnică în rezultate, pe atât de neroadă în felul cum îşi pune problema.

In privinţa rezultatelor, se ştie că toate acţiunile în legătură cu aşa numita „cultură a poporului" prin tot felul de mijloace: serbări, biblioteci, cămine culturale, misionari culturali, Universităţi ţărăneşti, echipe studenţeşti, etc. n'au înălţat cu nimic peste opera şcolii primare, nivelul de civilizaţie al satelor noastre. Acestea continuă să trăiască în ce priveşte munca, locuinţa, hrana, îmbrăcămintea, sănătatea, curăţenia, în acelaş străvechiu empirism popular. Singurul rezultat pozitiv al ideii narodnice la noi a fost un nou parazit bugetar şi un nou tip de intelectual: cel cu preocupări „culturale", „culturalul".

piii satelor plecaţi la carte? Descoperindu-i „şomeuri" intelectuali, i-au trimis pur şi simplu la coarnele plugului. Iar şcolile, care *singure* purtau marea vină le-au desfiinţat.

Nu vor scăpa, desigur, nimănui, marea perspectivă şi ingeniosul spirit de *organizare*...

Dealtfel aceeaş înaltă înţelepciune politică a dovedit popularul partid şi în alte domenii ale vieţii noastre publice. Metoda *concesiunilor* şi *împrumuturilor de consumaţie* — pentru plata lefurilor şi a altor împrumuturi mai vechi — a fost ridicată de ţărănişti, urmând în această privinţă pilda celor mai leneşi şi mai nevolnici ţărani — la rangul unei dogme politice.

Satele, ca şi ţara întreagă dealtfel, se pot ridica singure, fără ajutorul echipelor de orice fel, — dar numai atunci când va fi cine să le organizeze şi să le pună în dreaptă preţuire *munca* de care sunt în stare.

ŢĂRĂNISMUL ŢĂRANULUI ŞI ŢĂRĂNISMUL ŢĂRII

Ideia că ţăranul este un om întreg, că el a fost elementul esenţial şi permanent al istoriei noastre — cu toate că nu singurul — şi că astăzi a rămas singura temelie sigură a unei civilizaţii româneşti, nu e decât foarte dreaptă şi ţărănismul va fi împrumutat-o din patrimoniul spiritual creiat de N. Iorga la *Semănătorul*. Acelaş lucru l-au spus C. Rădulescu-Motru şi S. Mehedinţi cu mult înainte de doctrinarii ţărănismului. Tot Profesorul Iorga a mai susţinut cândva o teorie, pe care n'o mai împărtăşeşte astăzi, privitoare la originea ţărănească a primelor noastre formaţiuni de Stat. Dar de aici şi până la ideia „Statului ţărănesc" e o depărtare pe care n'a putut-o străbate decât mintea alunecoasă a unor politiciani cu ambiţii de înoiri doctrinare. Căci, la dreptul vorbind, ce poate însemna „Stat ţărănesc", în afară de o formulă de foarte străvezie oportunitate politică, cum pare a fi la cei mai inteligenţi ţărănişti ?

Un Stat în care ţărănimea — clasa cea mai numeroasă — să determine structura economică şi politică a Ţării. Ea să aibă cuvântul hotărîtor în viaţa publică. Interesele celorlalte clase şi profesiuni: comerţul, industria, profesiunile libere, meseriile, etc. să fie în funcţie de interesele ei. Intr'un cuvânt: un Stat în care ţărănimea să fie „capul", ea să conducă — nu direct, firește, fiindcă nu se poate, ci prin reprezentanţii ei cei mai autentici: *ţărăniştii*. Doi sunt factorii hotărîtori în structura politică a noului Stat: *ţăranul* şi *ţărănistul*. Primul judecă şi hotărăşte, al doilea ascultă şi execută. Dar aceasta e numai concluzia raţionamentului ţărănist. Să-i cercetăm însă şi temeiurile.

Ele sunt mai ales două: 1. Faptul că ţărănimea reprezintă clasa cea mai *numeroasă* a poporului; şi 2. Ideia că ţăranul român reprezintă, faţă de orăşan în genere, fără de „ciocoi", cum zic ţărăniştii, — singura clasă *productivă* a Ţării.

Iată argumentele ţărăniste. Rezultă din ele, în dreaptă judecată, ideia *politică* a unui Stat ţărănesc? E adevărat că ţărănimea formează 80% din populaţia Ţării, dar urmează de aici că ea *trebue* să conducă, că *poate* ea să conducă un Stat, să organizeze o civilizaţie de alt nivel şi de alt orizont decât cele ale ei?

In actualul stadiu de desvoltare al civilizaţiei omeneşti, în cuprinsul căruia se află, pe o anumită treaptă şi poporul nostru, pentru echilibrul organic

al vieții, nu satul ci orașul este nucleul generator, atât din punct de vedere *cultural* cât și *economic*. Satul și spiritul țărănesc rămân reprezentative și generatoare pentru stadiul *folkloric* al civilizației, în care bunurile materiale și spirituale ale vieții sunt produsul *anonim* și *devălmaș* al poporului. Dimpotrivă, pentru stadiul de creație *personală* al civilizației de azi, caracteristic și hotărâtor este orașul, vechea cetate. Arta, știința, filosofia, tehnica, cu un cuvânt *cultura* în formele ei cele mai înalte se leagă de viața de oraș, nu de viața de sat.

Tocmai din acest punct de vedere, al culturii ca cea mai înaltă expresie de viață a unui popor, problema orașului se pune pentru noi Românii într'un chip cu mult mai grav decât problema satului. Satul românesc, cu sărăcia și bolile care-l rod, trebue salvat, fără îndoială; orașul românesc însă, străin sau înstrăinat, trebue *creiat* pur și simplu. Nu în pofida și paguba satului, se înțelege — antagonismul acesta politic și social este unul din roadele nefaste ale agitațiilor țărăniste — ci tocmai pentru întemeierea unui echilibru stabil, necesar unei puternice civilizații românești.

Țărănimea este, într'adevăr, clasa cea mai trudită a Țării noastre, și are dreptul, fără îndoială, la o viață mai bună decât cea pe care o duce, dar nu e nevoe, pentru aceasta, de un Stat al ei și numai pentru interesele ei. Țăranul, spre deosebire de ciocoiul, care se întâlnește astăzi tocmai printre

ţărănişti — deţine, în adevăr, sensul nouei civilizaţii româneşti de nivelul înalt pe care l-au atins alte popoare, dar, pentru aceasta, nu e nevoe de un Stat al ţăranilor şi numai al lor. E drept că, în actuala orânduire socială şi politică a ţării noastre, celelalte clase sociale şi profesionale sunt mai mult parazitare decât producătoare — cel puţin unele din ele —, dar aceasta nu dă, unui adevărat *cap politic*, dreptul la o reformă *de clasă* a Statului nostru, ci la una de perfect echilibru social şi economic, aşa cum cere sensul desvoltării noastre istorice.

Dar dacă teoria e anacronică şi absurdă, ce-a însemnat guvernarea de fapt a ţărănismului pentru viaţa satelor noastre? Care erau — şi care au rămas încă — problemele vieţii noastre ţărăneşti şi ce-a făcut pentru deslegarea lor politica ţărănistă de până acum?

Trecem peste falsele probleme ţărăneşti pe care le agită o democraţie mioapă, cum sunt bunăoară: ridicarea culturală a satelor şi analfabetismul, menite să impresioneze sus, sau înlăturarea prestaţiei în natură, făcută pentru captarea celor de jos. Ne oprim la câteva din cele în adevăr serioase şi grabnice.

Iată, de pildă, problema vieţii materiale: activitatea economică a ţărănimii şi randamentul ei, organizarea producţiei ţărăneşti în genere ca factor

economic în cadrul economiei generale a Țării. Cum se sporesc și îmbunătățesc producția agricolă, viticolă, fructele, creșterea vitelor, lemnăritul, etc.? Cum se organizează munca? Cum se organizează vânzarea acestor produse, pentru a înlătura intermediarul în general *străin?*

Iată, după aceea, problema negoțului de vite în legătură cu creșterea lor: el constitue pentru economia țărănească un mijloc de câștig mai ușor și deseori mai mare decât munca agricolă. Este știut că la sate se înstăresc mai ales țăranii cari, pe lângă agricultură, fac și negoț de vite.

Cum se rezolvă, în legătură cu creșterea vitelor și a micilor industrii țărănești, problema muncii de iarnă a țărănimii?

Ce-a făcut în această direcție țărănismul românesc, în afară de o serie de „scrisori către plugari" trimise de către un ministru de autentică origine țărănească, e drept, dar care practic nu cunoștea plugăritul mai bine decât cei cărora le dădea sfaturi, iar teoretic nu cunoștea problema decât tocmai cât îi îngăduia o cultură generală, câștigată prin „studii" ulterioare? A organizat o cooperație de partid — spre a trage în cumpănă cu băncile liberale — ale cărei roade țărănimea nu le-a simțit decât foarte rar și într'o foarte mică măsură. Indecât foarte rar și într'o foarte mică măsură. Incolo?

Iată o altă mare problemă țărănească: cum se îndrumează surplusul de populație rurală și cum se

BIBLIOTECA *ACADEMIEI* ROMÂNE

împiedecă pauperizarea ei prin împărţirea la nesfârşit a pământului moştenit în egală măsură de toţi copiii? Acelaş ministru, protagonist al ţărănismului, a făcut o lege a circulaţiei pământului provenit din împroprietăriri, care în această privinţă nu rezolvă nimic, stricând, în schimb, în altele, destul.

O altă problemă — poate cea mai grabnică — pentru viaţa satelor noastre este *sănătatea*. Bolile sociale se întind foarte repede, împuţinează populaţia şi degenerează rasa. Acelaş lucru se întâmplă cu vitele care, ca şi oamenii, trăesc şi mor, numai „din graţia lui Dumnezeu" şi fără nicio asistenţă din partea „voinţei naţionale". Ţărănismul de până acum nu s'a gândit în niciun fel la organizarea unui serviciu medical uman şi veterinar la sate, mai larg şi mai eficace decât cel existent, el reprezentând în actuala situaţie a sănătăţii ţăranului, o necesitate mai mare şi mai urgentă chiar decât aceea a şcolii primare.

Iată deci la ce se reduce contribuţia ţărănismului la deslegarea problemelor ţărăneşti. A mai avut, în afară de aceasta, vreo activitate? Şi-a mai câştigat vreun merit pe deasupra? Desigur! Acela de a fi dus până la capăt desmăţul politic în lumea satelor, de a fi mers cu demagogia atât de departe — datorită concurenţii şi supralicitării dintre partide — încât ţăranul român a căpătat o psihologie de

„partizan", adică de profitor și de cerșetor. El a fost învățat să vadă că dacă n'ai „oameni", nu faci nimic, orice în ce parte ai apuca. Sunt pline satele de fini politici: se cunună, se botează și se „tae moțul" în vederea viitoarelor devotamente și servicii politice.

Dar tot datorită acestei comedii, în care țărănismul a deținut rolul principal, s'a mai câștigat ceva pentru psihologia țăranului de azi: anume lichelismul politic. Desgustat rând pe rând de toți cei cari veneau cu cele mai atrăgătoare făgăduieli spre a-i câștiga votul, țăranul — ca și orășanul dealtfel — a ajuns în scurtă vreme la convingerea că „toți care vin la putere — pentru buzunarul lor vin". Așa fiind, nu le rămâne decât să profite și ei când pot și cât pot: în vremea alegerilor, cu bani, mâncare și băutură dela toți care vor să dea, fără deosebire. Ei făgăduesc votul tuturor, fac manifestații pentru fiecare partid pe rând, venind, dacă li se plătește cu ziua, chiar până la București pentru „congresul partidului". Iar în această negustorie politică, țăranul a ajuns nu numai să primească ceeace partidele dau bucuroase, dar chiar să ceară, să pretindă; să se tocmească. Dreptul de participare la conducerea țării, „voința națională" a poporului se vinde la rând ca orice marfă.

Iată și contribuția țărănismului la educația cetățenească a țăranului. Se înțelege prin urmare de ce meritul țărănismului, în istoria noastră politică de

după răsboi, este unul singur: acela de a fi provocat, prin reacţiune, apariţia adevăratului şi singurului ţărănism rodnic: *ţărănismul întemeiat nu pe ideia internaţională de ţăran, ci pe ideia românească de Ţară şi Neam.*

Ţărănismul acesta al Ţării întregi va duce poporul român, nu la neputinţa slobodă să facă orice, ci la puterea în stare să voiască şi să înfăptuiască ceeace trebue, spre a se înălţa — acest popor — prin el însuşi, volnic şi luminos, pe treptele de sus ale omeniei.

Acesta urmează să fie ţărănismul noului tineret al Ţării.

VIOLENŢĂ ŞI TEROARE

Cea mai grea învinuire care s'aduce noului tineret al României este că întrebuinţează „violenţa“ şi „teroarea“ ca metode de luptă politică.

In ce priveşte lupta însăşi pe care o duce acest tineret, nu numai „oamenii de treabă“, dar chiar şi cei mai înverşunaţi duşmani au ajuns să-i dea, cel puţin din când în când, dreptate şi să fie „alături“ de el. Un singur lucru nu-l înţeleg şi nu-l admit: violenţa, forţa, teroarea. Deaceea drumul pe care a pornit tineretul de azi nu li se pare bun. Nu e nici uman, nu e nici creştin. Unde vom ajunge cu asemenea metode?! Unii merg cu consecvenţa până acolo încât mărturisesc fără înconjur că dacă ar avea un băiat şi l-ar vedea legionar, l-ar... împuşca!

Incercând a răspunde acestui nou gen de calomnii, ne întrebăm cum să-i credem pe autorii lor: de rea credinţă sau mai degrabă lipsiţi de dreapta judecată? Căci ce înseamnă de fapt *violenţa* ca me-

todă de luptă politică? Şi ce rol joacă *teroarea* în tactica revoluţionară? Ele sunt *mijloace de atac*, iar nu de *apărare*. Pe calea lor, revoluţionarii urmăresc răsturnarea ordinei politice existente şi întronarea celei preconizate de ei. Tineretul român de azi, dimpotrivă, apără ordinea recunoscută de legile în vigoare şi *se apără* de teroarea, pe care o îndreaptă asupra lui, însăşi organele chemate să respecte această ordine. Niciodată acest tineret nu s'a ridicat să se apere *cu orice preţ*, decât atunci când, călcându-se în picioare cele mai curente legi ale justiţiei şi cele mai elementare legi ale omeniei, a fost lovit în *conştiinţa lui de român* şi jignit în *onoarea lui de om*. Atunci s'a ridicat şi *a pedepsit* — dar nu injuriile şi jignirile personale, ci batjocurile, ofensele şi trădările aduse cauzei pentru care luptă: înălţarea Ţării prin muncă şi jertfă. Când legile Ţării nu-l apărau de prigoane, când era urmărit prin toate violenţele şi cu o adevărată teroare, care altul putea fi răspunsul unui tineret hotărît să lupte, înainte de orice, pentru demnitatea lui şi a neamului din care face parte?

Şi pe urmă, ce *terorist*, în înţelesul revoluţionar, atacă, loveşte şi se predă, spre a fi judecat de legile Ţării şi de conştiinţa poporului? Ce terorist are sentimentul răspunderii? Teroriştii revoluţionari au organizat întotdeauna şi pretutindeni, în istorie, suprimări şi violenţe, dar nu s'au predat singuri, n'au mărturisit, ci s'au ascuns, au fugit. Şi era

firesc să procedeze așa, pentrucă ei nu erau un ordin de cavaleri ai dreptății și onoarei naționale, ci o bandă de uzurpatori ai puterii politice. Ei nu veneau *să pedepsească* din conștiința unei înalte datorii de îndeplinit, ci *să atace și să smulgă cu forța* frânele politice într'un Stat.

Iată marea deosebire între adevărata acțiune teroristă și faptele tineretului român de azi.

Metodele balcanice? *Acelea* sunt în adevăr metode teroriste. Și ele se aplică la noi nu de către tineret, *ci împotriva lui*. Mijloacele cu care le răspunde tineretul român sunt cu totul de altă natură și e pentru prima dată în istorie când ele se întrebuințează ca metodă de luptă politică: sunt căile unui tineret prigonit și urgisit pentru dreptate, care reacționează după toate legile onoarei. E tactica de luptă a *jertfei pentru adevăr și dreptate*. E răspunsul unei generații hotărîte să primească o *moarte demnă în locul unei vieți de umilință și lașitate*. E atitudinea de viață a noului tineret hotărît să tae *din rădăcină și fără cruțare* răul care ne macină. Sunt metodele *carpatice*.

Au cunoscut Balcanii vreo generație în stare să moară pentru credința ei, în stare să se sinucidă pentru onoarea ei jignită?

Carpații își pot aduce bine aminte de gesturile străvechi care reînvie astăzi în tineretul român.

CEI CE STAU DEOPARTE

Avem, în jurul nostru, prieteni şi duşmani. Şi unora şi altora le datorăm deopotrivă de mult. Fără cei dintâi n'am fi aşa de mulţi, fără cei din urmă n'am fi aşà de tari.

Sunt însă şi din cei cari stau „cumineţi" deoparte şi aşteaptă să vadă încotro înclină cumpăna. Unii din lipsă de sensibilitate politică şi istorică, alţii din nepăsare, iar alţii din calcul, din şiretenie .Aceştia sunt cei mai primejdioşi: lipsiţi de curaj, dar bucuroşi de onoruri.

Tot deoparte stă încă şi marea mulţime a oamenilor cumsecade, cari nu vin alături de noi, pentrucă nu ne cunosc, pentrucă nu sunt informaţi, pentrucă sunt victimele calomniilor şi ale tuturor străduinţelor de defăimare la care ne supun măsurile „extra-ordinare" de ordine, din partea duşmanilor şi străinilor de năzuinţele acestui neam. E o întreagă lume care doreşte o conducere mai bună în ţară şi care înclină să creadă că legionarii lui Co-

dreanu ar fi în adevăr oamenii cei mai hotăriți și cei mai în stare să îndrepte lucrurile.

Toți aceștia i-au văzut pe legionari cum lucrează în tabere, le place școala de muncă și disciplină pe care o fac ei acolo, sunt impresionați mai cu seamă de spiritul de jertfă, de sacrificiile de fiecare clipă pe care le fac pentru cauza mare a Neamului românesc, a Țării noastre. Le place hotărîrea și tăria cu care încep și duc totul la bun sfârșit, curajul răspunderii și demnitatea cu care înfruntă toate primejdiile luptei, dela cele mai mărunte infamii până la cea mai odioasă trădare. Le place că nu vorbesc ca oamenii partidelor, nu făgăduesc, nu înșiră nesfârșite puncte de program. Ei muncesc în tăcere, începând cu propria lor educație, înainte de a îndrepta pe alții. Legionarii nu fac propagandă, nu adună oameni în partid. Cei cari vin, o fac din propriu îndemn lăuntric și nu vin decât oameni de o structură sufletească asemănătoare. Toți știu că în Legiune sunt numai datorii și niciun drept. *Jertfa* — dela cea mai mică: aceea de a fi punctual, până la cea mai mare: aceea de a-ți pune viața însăși în slujba Neamului — acesta este principiul oricărei adeziuni, fie ea cât de „valoroasă“ în sine și oricât de „înaltă“ ca treaptă socială.

Alături, însă, pentru toți aceștia, trag în cumpăna hotărîrii îndoelile. Da, e, într'adevăr, ceva nou, lucru temeinic, însă... și piedicile sunt mari, multe, primejdioase. E greu să te lupți tu, o mână

de oameni, cu forţa judaică organizată din ţară şi străinătate, cu rezistenţa dârză şi fără scrupule a întregei lumi vechi, a partidelor şi a tuturor celor legaţi prin mari interese de actuala ordine morală, economică, socială şi politică a Ţării noastre.

Vin apoi rezervele personale: politica nu „face" pentru oricine. Trebue să ai un „anumit temperament"... Şi unul se socoteşte bun pentru profesor universitar, altul destinat carierii diplomatice, un al treilea pentru medic comunal, etc. — dar.... inapţi pentru politică. Sau, poate, mai târziu... Atunci e altceva....

Politica — chestiune de temperament? Fără îndoială, când e vorba de o vocaţie specială de conducător cu răspunderi supreme. Ea este însă o mare datorie de conştiinţă cetăţenească şi naţională a oricui, pentru cine o înţelege ca muncă şi jertfă pentru Ţară. Neamul românesc stă, dela război incoace, la cea mai grea răspântie a istoriei sale: lupta înăbuşită cu factorii distrugători ai fiinţei lui fizice şi morale: politicianismul şi judaismul. Toate celelalte rele şi lipsuri cari istovesc puterea poporului nostru isvorăsc în chip firesc din acestea ca piedici ale oricărei îndreptări.

In faţa duşmanului care încalcă hotarele Ţării, se mai întreabă cineva dacă războiul este o chestiune de temperament? In faţa marei primejdii a decadenţii poporului român, mai poate sociti cine-

va politica o chestiune de temperament? In asemenea împrejurări, ea nu mai înseamnă alegeri, parlament, deputat, ministru, ci *soldat, luptă, disciplină, muncă.*

Poate fi numit altfel decât *trădător* cel care părăsește linia de luptă împotriva dușmanului din afară? Și poate fi socotit altfel decât *trădător* cel care, din nepăsare, din șinetenie sau din calcul, rămâne în afară de lupta întregului său neam împotriva plăgilor sociale, politice și morale care-l rod până la nimicire? Poate fi considerat altfel, cel care stă indiferent la tot sbuciumul, la toată frământarea de reînviere din adâncuri, a neamului său?

E cineva din tineretul luminat al acestei țări care să nu simtă, ca un fier roșu, în conștiință, apăsarea acestei indiferențe?

Astăzi politica românească nu se mai poate rezuma la măruntele acte administrative, ci are datoria să se ridice la fapte de proporții istorice. Intr'un singur gând și printr'o mare sforțare proprie, poporul român în frunte cu o nouă elită, trebue să atingă cea mai mare intensitate a conștiinței de sine, cea mai înaltă înțelegere a destinului său în lume.

Drumul către această nouă treaptă a istoriei lui, nu poate fi decât mobilizarea politică, morală și spirituală a *întregului* popor în jurul unui mare gest istoric, sub conducerea unui mare căpitan, care să se confunde, pe calea unei tainice iubiri și înțele-

geri dintre el şi popor, cu însăşi fiinţa şi menirea acestuia în lume. Orice închidere în carapacea intereselor personale, când alţii sângerează în linia de foc, orice zăbavă şi şovăire, orice şedere deoparte înseamnă o dezertare din rândurile luptătorilor, o trădare a cauzei româneşti în istorie.

Sunt piedici uriaşe de întâmpinat? — Desigur — şi tocmai deaceea sunt necesare energia şi munca tuturor.

Prea multe riscuri personale? — Fireşte — dar tocmai deaceea condiţia oricărei încadrări în rândurile de luptători ale legionarilor este *jertfa* şi *lepădarea de sine*.

Lipsă de interes pentru problemele politice şi istorice în genere? — Se poate, dar în vremuri de cumpănă, cum sunt cele prin care trece neamul românesc astăzi, tocmai această lipsă de interes inseamnă, ca 'n vremurile de război, dezertare şi trădare.

Nu-i iertat nimănui, oricine ar fi, să stea deoparte şi să privească cu indiferenţă, svârcolirile unui neam care vrea să trăiască.

BIBLIOTECA *ACADEMIEI* ROMÂNE

CUPRINSUL

	Pag.
Naționalismul tineretului	3
Opera doctrinelor de import	8
Tineretul și ridicarea satelor	12
Țărănismul țăranului și țărănismul Țării . .	17
Violență și teroare	25
Cei ce stau deoparte	28

BIBLIOTECA
ACADEMIEI
ROMÂNE

ÎN ACEEAȘ COLECȚIE:

A apărut:

1. *ERNEST BERNEA: Tineretul și politica.*

Vor apare:

PUIU GÂRCINEANU: Din Lumea legionară.

ION I. IONICĂ: Răspunderi europene.

MIHAIL POLIHRONIADE· Tragedia lui Israel.

Prețul 5 Lei